

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
7 Гж1 бр.3193/13
05.03.2014.године
Н И Ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Зорана Ђорђевића, председника већа, Весне Вукас и Вере Милошевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца М. П. из М., кога заступа пуномоћник М. Ђ. из А., против туженог „G. s.“ ДОО А., кога заступа пуномоћник Д. П., адвокат из Б., ради поништаја споразума о престанку радног односа, решење о престанку радног односа и остваривања новчаних потраживања, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу, Судска јединица у Алексинцу I 26П1.бр.2278/13 од 06.08.2013. године, у седници већа одржаној дана 05.03.2014.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Нишу, Судска јединица у Алексинцу I 26П1.бр.2278/13 од 06.08.2013. године, тако што се тужбени захтев тужиоца М. П. из М., да суд поништи као незаконит споразум о престанку радног односа бр.10-546/12 од 13.01.2012. године, закључен између тужиоца и туженог „G. s.“ ДОО А. и да се поништи решење туженог бр.10-547/12 од 13.01.2012. године о престанку радног односа тужиоцу, па да суд наложи туженом да тужиоца врати у радни однос на послове које је обављао пре престанка радног односа, те да се туженом наложи да тужиоцу исплати, по основу накнаде штете због незаконитог отказа уговора о раду, у виду изгубљене зараде, за период од 14.01.2012. године до 31.10.2012. године: за месец јануар 10.917,36 динара, фебруар 23.647,45 динара, март 26.744,73 динара, април 25.715,91 динар, мај 26.431,67 динара, јун 34.606,10 динара, јули 29.142,47 динара, август 27.778,21 динар, септембар 26.060,87 динара и октобар 24.722,13 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни доспели износ од дана доспелости до исплате и захтев тужиоца да суд обавезе туженог да за рачун тужиоца уплати порезе и доприносе на наведене износе надлежним корисницима тих јавних прихода, као неоснован, **ОДБИЈА**.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ одлука о трошковима парничног поступка тако што се тужилац обавезује да туженом исплати износ од 64.350,00 динара у року од 15 дана

по пријему отправка ове пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном прсудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништени су као незаконити споразум о престанку радног односа бр.10-546/12 од 13.01.2012. године, закључен између тужиоца и туженог и решење туженог о престанку радног односа тужиоцу број 10-547/12 од 13.01.2012. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Другим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име припадајућих зарада, за период од 14.01.2012. године до 31.10.2012. године, појединачне износе по месецима који су ближе означени у том ставу изреке, са затезном каматом на сваки месечни износ од дана доспелости до исплате као и да за тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима за исти период. Трећим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади тошкове панричног поступка у износу од 77.100,00 динара, са затезном каматом почев од 06.08.2013. године до исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости из свих законом прописаних разлога, са предлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се одбити тужбени захтев у целости.

Тужилац је поднео одговор на жалбу у коме је оспорио жалбене наводе и предложио да се жалба одбије и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. Закона о правничном посутпку („Службени гласник РС“ бр.72/11), Апелациони суд је оценио да је жалба основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног посутпка из чл.374. ст.2. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности, а ни повреде на које се указује жалбом.

Међутим, основано се разлозима жалбе оспорава законитост и правилност првостепене пресуде због погрешне примене материјалног права, будући да је првостепени суд правилно расправио све чињенице које су садржане у расположивим доказима, а јесу битне за правилну оцену тужбеног захтева, али је на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, одредбе из чл.191. Закона о раду.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог, на радном месту шивача. Писаним упозорењем од 10.11.2011. године тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду, због повреде радне обавезе у виду неблаговременог, несавесног и немарног извршавања радних обавеза из чл.73. тач.1. Правилника о раду туженог и члана 9. ст.5. тач.1. Уговора о раду. Међутим, дана 13.01.2012. године тужилац и тужени закључили су оспорени Споразум о престанку радног односа, ког дана је и донето решење бр.10-547/12 од 13.01.2012. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, применом чл.177.

Закон о раду. Тужиоцу је радни однос престао дана 13.01.2012. године. Истог дана послодавац је писаним обавештењем обавестио тужиоца о последицама које производи споразумни раскид радног односа, између осталог, и о томе да нема право на новчану накнаду по основу незапослености.

Правилном оценом изведених доказа, исказа тужиоца и испитаних сведока, првостепени суд је расправио и све околности под којима је тужилац потписао споразум о престанку радног односа, који је предмет оцене законитости у овој парници. Расправљене су чињенице садржане у исказима сведока А. Ж., М. П. и С. М., о томе да је сведок А. понудио тужиоцу на потпис споразум о раскиду радног односа и он је тај акт и потписао, при чему није било принуде за потписивање. Било је речи о дисциплинском поступку који је био у току против тужиоца, али није донета одлука о томе, него је уследио споразумни раскид радног односа, а сведоку М. није познато чија је била иницијатива да се споразумно раскине радни однос и ко је текст споразума сачинио. Против тужиоца је пре тога био покренут дисциплински поступак. Пре потписивања споразума сведок А. обавио је разговор са тужиоцем и објаснио тужиоцу због чега је позван, предао му текст споразума о раскиду радног односа који је тужилац потписао без принуде. У исказу сведока С. М. садржане су чињенице да није било расправе између тужиоца и сведока А. у вези са потписивањем споразума и није било речи о последицама за тужиоца уколико не потпише споразум. Тај акт је потписан у присуству неколико лица, при чему је поменути сведок тужиоцу објаснио околности под којима се тужиоцу нуди споразумни раскид уговора. Он је потписао споразум без противљења. Претходно је погледао обавештење у споразуму о правима, али није било речи да ће се тужиоцу нешто догодити уколико не потпише споразум, нити је било принуде према њему да тај споразум потпише. Истовремено је потписао и друге акте који су му уз споразум понуђени. Према исказу наведеног сведока А. било му је познато да је тужилац учинио повреду радне обавезе због чега је добио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Позван је на разговор, предочене су му околности о покретању поступка за отказ уговора о раду због повреда радних обавеза, али му је након тога понуђено да му радни однос престане споразумно. Објаснио је тужиоцу да је тај начин раскида радног односа повољнији за тужиоца, а он је одлучио да потпише споразум о престанку радног односа, да је имао времена да размисли о понуди, а сведок је стекао утисак да је тужиоцу било јасно шта потписује. Том приликом је било присутно више лица, а тужиоцу је претходно објашњено да због престанка радног односа споразумом губи право на накнаду код Националне службе за запошљавање, о чему је пре тога тужиоцу уручено писано обавештење.

Првостепени суд је расправио околности садржане у исказу тужиоца, испитаног у својству странке. Утврдио је да је тужилац најпре добио упозорење да је учинио повреду радне обавезе у месецу августу 2011. године, након чега је радио још два месеца а онда му је одобрено коришћење годишњег одмора. По повратку са одмора радио је још око недељу дана, када је био позван код непосредног руководиоца у канцеларију, где му је предочено постојање повреде радне обавезе и након тога понуђени одређени папири да их потпише. Био је збуњен и није прочитао шта потписује. Тај састанак је трајао од пет до шест минута. Није му било јасно шта значи споразум о раскиду радног односа али је касније прочитао

садржину папира које је потписао. У суочењу са сведоком А. тужилац је изјавио да га је сведок упознао да потписује отказ, а он није одбио потписивање јер је био збуњен и уплашен.

На основу неспорних навода странака утврђене су околности о висини зараде коју би тужилац остварио у спорном временском периоду да није дошло до споразумног престанка радног односа.

Код оваквог чињеничног стања првостепени суд је, имајући у виду разлоге овог суда изнете у ранијој одлуци, формирао оцену о основаности тужбеног захтева, применивши одредбе из чл.62. ст.2. и чл.61. Закона о облигационим односима, налазећи да је, кад се имају у виду све околности под којима је тужилац потписао споразум о престанку радног односа, био у заблуди, јер није могао изразити своју праву вољу и бити свестан последица које наступају за њега потписивањем споразума.

Одредбама из чл.61. Закона о облигационим односима је прописано, у ставу 1. да је заблуда битна ако се односи на битна својства предмета, на лице са којим се закључује уговор ако се закључује с обзиром на то лице, као и на околности које се по обичајима у промету или по намери странака сматрају одлучним, а страна која је у заблуди не би иначе закључила уговор такве садржине. Ставом 2. је прописано да страна која је у заблуди може тражити поништај уговора због битне заблуде, осим ако при закључењу уговора није поступала с пажњом која се у промету захтева. Чланом 62 наведеног закона је прописано да код уговора без накнаде битном заблудом се сматра и заблуда о побуди која је била одлучна за преузимање обавеза.

Овај суд налази да је погрешно поступање првостепеног суда. Из правилно утврђеног чињеничног стања произилази да нису основани тужбени захтеви, јер кад се имају у виду све околности под којима је тужилац потписао оспорени споразум о престанку радног односа и пријем решења о отказу уговора о раду, произилази да су тужилац у својству запосленог и тужени као послодавац, без мана у вољи приступили потписивању писаног споразума о престанку радног односа тужиоцу. Пристанак запосленог да потпише споразум о раскиду радног односа олако и без дужег размишљања, у ситуацији када је знао да је против њега покренут поступак за отказ уговора о раду због повреде радних обавеза или нарушавања радне дисциплине и кад је упознат са последицама које такав начин престанка радног односа производи и у ситуацији кад нема доказа да је споразум изнуђен претњом, принудом или преваром, упућује на уверење да он производи правно дејство.

Будући да тужилац није успео у овом спору, а тужени је имао трошкове у вези са вођењем ове парнице и накнаду за трошкове којима је био изложен захтевао, применом чл.153. ст.1. и 154. ЗПП, туженом је по наведеном основу признат износ од 64.350,00 динара, а од чега за заступање на рочиштима од стране адвоката 45.000,00 динара, за састављање одговора на тужбу преко адвоката 6.000,00 динара, за састављање жалбе 12.000,00 динара и на име таксе за одговор на тужбу 1.350,00 динара.

На основу чл.394. тач.4. ЗПП решено је као у ставу првом, а на основу чл.165. ст.2. тог закона као у ставу другом изреке ове одлуке.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ дана 05.03.2014. године 7 Гж1 бр.3193/13

**Председник већа-судија
Зоран Ђорђевић,с.р.**

**Тачност преписа потврђује
Управитељ судске писарнице**